

snarere skulde være 4; men det er jo en Ting, der ikke har overdreven Vigtighed. Jeg har ikke tiltraadt Forslaget, fordi jeg betragter Nedsættelsen af en saadan Kommission som forhastet. Det er jo ikke en parlamentarisk Kommission i teknisk Forstand, men en parlamentarisk forudgaaende Behandling af hele dette store Spørgsmaal, hvilket jeg anser for at være forhastet. Det vilde det nemlig i højeste Grad være, hvis det her gjaldt om, at man vilde proklamere, at det var en Statsopgave i første Række at tage Bekæmpelsen af Tuberkulosen op, betragte det som en Statsopgave i Lighed med Statens Omsorg for de sindssyge. Jeg vilde betragte det som meget forhastet, hvis Forslaget gik ud paa dette, fordi dette vanskelige og store Spørgsmaal efter min Mening aldeles ikke er modent til Løsning. Hvor uhyre mange Millioner det vilde kræve fra Statens Side, og i hvilken Udstrækning det overhovedet vilde være muligt for Staten at gøre det, er noget, som jeg endnu mener, det er umuligt for Staten at tage Stilling til. Det er imidlertid heller ikke Forslagets Mening; efter det skal Kommissionen undersøge, hvorledes Staten dels ved Lovgivningsforanstaltninger, dels ved passende Tilskud hensigtsmæssigt kan støtte Bestræbelserne for Bekæmpelsen af Tuberkulosen, hvilke man forudsætter udfoldes fra anden Side. Jeg antager, det er alle bekendt — mange Medlemmer her ere vel ogsaa Medlemmer deraf — at der under Navn af „Nationalforening til Bekæmpelsen af Tuberkulosen“ er dannet en stor Forening. Men naar der altsaa har dannet sig en saadan privat Forening, som stiller sig den Opgave, er det, mener jeg, i højeste Grad forhastet at nedsætte en saadan Kommission væsentlig bestaaende af Medlemmer af Rigsdagen for at undersøge, hvorledes man kunde støtte disse Bestræbelser, førend man har hørt noget som helst om, hvilke Resultater, hvilke Ønsker og hvilke Krav der overhovedet stilles fra den private Forenings Side, som man har for Øje at ville støtte ved Kommissionen. Øjeblikket for en parlamentarisk Behandling i den ene eller den anden Form af Spørgsmaalet om, hvorledes man vil støtte saadanne Bestræbelser, kan dog først være kommet, naar de private Bestræbelser have givet Lyd fra sig og udtalt, hvilke deres Ønsker ere, og i hvilken Retning de gaa; ellers komme de Tilbud, som man gør fra Statsmagtens Faktorers Side, til at svæve ganske i Luften, idet man jo aldeles ikke ved og paa Forhaand ikke kan vide, om Tilbudene ville

svare til de Ønsker, som maatte komme frem; medens disse Tilbud paa den anden Side binde Statsmagten meget mere, end der maaske er Anledning til, og udelukke den fri Overvejelse, som man selvfølgelig maa forbeholde sig, naar Nationalforeningens eller en hvilken som helst anden Forenings Ønsker ere komne til at foreligge.

Med Hensyn til det andet Punkt, som nævnes, Lovgivningsforanstaltninger, ere jo de Ønsker, som maatte komme frem, nærmest at hente fra eller vente fra tekniske Kræfter, de lægekyndige. Disse have Adgang nok til at bringe deres Ønsker frem i den legale Organisation, Sundhedskollegiet, gennem Lægeforeningen og gennem Nationalforeningen, og jeg antager ikke, det vil skorte paa Ønsker fra disse Sider. Jeg mener derfor, at det er forhastet at nedsætte en Kommission for ligesom at lokke disse Ønsker frem og give stiltiende Løfter om deres Efterkommelse, før man endnu har hørt dem. Thi det vil erindres, at den Gang Loven af 11te Maj 1897 kom frem, gik Ønsket fra Lægernes og Justitsministeriets Side langt videre, end Rigsdagen gik med til. Ogsaa i denne Henseende kommer man til at binde sig forud langt mere, end jeg kan anse det for hensigtsmæssigt for Rigsdagen selv. — Saa nævntes der i det andet Ting, at man jo i alt Fald gennem denne Kommission kunde faa de nødvendige statistiske Undersøgelser foretagne, som betinge hele Arbejdet. Det er rigtigt, at der savnes og i høj Grad maa savnes statistisk Materiale; der er ikke for Øjeblikket Materiale til Stede for med Sikkerhed at kunne fastslaa noget om, hvor stort og omfattende det Onde er, som der er Tale om at bekæmpe; men jeg anser det for givet, at en Kommission, saaledes sammensat, som jeg har nævnt, er ude af Stand til selv at tilvejebringe dette statistiske Materiale. For saa vidt det overhovedet kan tilvejebringes, maa det tilvejebringes ved tekniske Kræfter, og har man dette for Øje, saa mener jeg, at det vilde være en langt simplere Vej at gaa at bevilge en Sum til ved sagkyndige Kræfter at fremskaffe det Materiale som hidtil — det siger ogsaa Justitsministeriet — i høj Grad har maattet savnes, for at man klart kan se den Vej, som man kunde være foranlediget til at gaa i Kampen mod dette store Onde i vort Samfund. Dette er mine Betæneligheder, navnlig den, at jeg anser det for forhastet at komme til en parlamentarisk Behandling af hele dette Spørgsmaal i nogen, som helst Form. Men jeg henstiller naturligvis Sagen — og jeg har